

RESSÒ DE LA PARAULA

Amb els ulls del «dron»

Ens arriba la notícia de la proliferació de l'ús dels drons en múltiples usos: comercials, productius, militars, artístics, etc. Potser es podrà parlar d'una certa revolució tecnològica de nombrosos i variats beneficis.

El secret de l'èxit d'aquestes màquines radica en la capacitat de visió panoràmica, global, d'altura, sobre una realitat física, assolida d'una manera senzilla, i amb una gran versatilitat amb el maneig a distància.

La visió panoràmica d'una zona geogràfica, naturalment, no és nova. N'hi ha prou amb pujar en un edifici alt, una muntanya, un helicòpter o un avió. La novetat rau en la senzillesa, la comoditat i en l'absència de risc personal, que aconseguen aquesta nova tecnologia.

La nostra reflexió no es fixa solament en els resultats de l'avenç tecnològic, sinó en el seu significat «espiritual», com prenent el fet a manera de paràbola. Perquè sentim cansament i una certa claustrofòbia, quan verifiquem mirades curtes, tancades en els nostres móns ideològics, polítics, afectius i culturals. Paradoxalment la famosa globalització no ha aconseguit trencar les barreres del

jo individual egoista, o de l'egoisme col·lectiu cultural o ideològic. Anhellem, per això, la riquesa i la llibertat, la bellesa, fins i tot, de la mirada àmplia i generosa sobre el món, sense més límit que l'horitzó inabastable.

Recordem que precisament és propi de la mirada espiritual l'elevació (ben entès que no tota «elevació» espiritual és realment cristiana). Fa uns anys J. Ratzinger, per tal d'il·lustrar l'ampliació de la mirada sobre el món que aportava la fe, va esmentar un fet històric interessant. El papa sant Gregori el Gran descrivia en la seva obra *Diàlegs* els últims dies de la vida de sant Benet. El sant s'havia retirat a dormir en el pis superior d'u-

na torre, al qual s'accidia per una escala amb un fort pendent i escarpada. S'havia llevat per pregar, abans de l'oració litúrgica nocturna. «Des de la finestra estant suplicava Déu omnipotent. Mentre mirava cap enfora en la foscor de la nit, de sobte va veure una llum que es difonia des dalt i dissipava tota la tenebra nocturna... Quelcom absolutament meravellós s'acomplia en aquesta visió. El món sencer se li va presentar davant els seus ulls com dins d'un únic raig de sol». L'interlocutor de Gregori li objecta que això de veure el món sencer no era possible. El Papa va respondre: «Quan ell va veure davant els seus ulls el món sencer com a unitat en

la seva totalitat, no es van fer petits el cel i la terra, sinó que es va fer gran l'ànima de qui els contemplava.» (*Diàlegs* II,35)

Prosseguia J. Ratzinger: en aquesta imatge tot és simbòlic: la nit, l'escala escarpada, el pis superior, el fet de romandre despert, la finestra... Sant Benet, al llarg de la seva vida, no havia fet sinó pujar, engrandir l'esperit, per a esdevenir capaç de veure el món sencer en la seva globalitat i la seva veritat, com ho veu Déu.

Això, naturalment, és molt més que la visió geogràfica facilitada per un dron. També és més costós i requereix tot un camí vital. Però també és molt més valuós. I molt més necessari avui. Podrem prescindir dels drons, però no de la mirada oberta al món, més enllà de les nostres estretors culturals, ideològiques o polítiques. El problema és que aquesta mirada, nova per a una gran majoria, només s'assoleix després d'un camí de virtut. I, tal com sabem, la virtut no s'improvisa, ni es pot comprar, ni fabricar mitjançant una màquina.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

L'amor de Déu com a valor absolut

Jesús va portar el seu missatge sobre l'amor als altres fins a l'amor als enemics i als qui et fan mal.

És bo aprofundir els textos evangèlics que parlen d'un amor tan radical per acostar-nos com a deixebles a l'Esperit del Senyor. Un dels passatges més impressionants és l'última de les sis contraposicions del Sermó de la Muntanya: «Ja sabeu que es va dir: Estima els altres, però detesta l'enemic. Doncs jo us dic: Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen». I aquesta

és la raó: «Així sereu fills del vostre Pare del cel, que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos» (Mt 5,43-45). Sembla com si l'última contraposició portés l'exigència de Jesús fins al límit: estimeu els enemics. I la raó d'aquesta radicalitat no és la dignitat de les persones, o les normes de la convivència, no és res d'humà; és Déu. I encara, no és que Déu ho mana, o que Déu premiarà el que ho faci i castigarà el que no ho visqui. La raó que Jesús posa és que Déu ho fa; Déu estima els bons i els dolents.

Parlar de l'amor de Déu a tots no és una mena de consideració espiritual devota; és el centre de l'experiència de Jesús i del seu missatge. Per a Jesús, l'amor incondicional de Déu a tots, bons i dolents, és el criteri de la nostra vida humana. Déu estima i perdona; no hi ha més valor que l'amor i el perdó. Així acaba el passatge de les contraposicions del Sermó de la Muntanya: «Sigueu perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte» (Mt 5,48).

Sembla que parlar de Déu ens allunya de la sensibilitat de la gent d'ara,

però això no és exacte. Per a l'Evangeli, Déu és l'Absolut de l'Amor i de la Vida que atreu l'home cap a la seva plenitud de manera incondicional, gratuïta, en un creixement constant, més enllà de normes i d'amenaçes.

L'experiència de l'amor gratuït i incondicional de Déu és la que pot ajudar a créixer la humanitat cap una vida de justícia i d'amor, més enllà d'interessos i d'eficàcia.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Con los ojos del dron

Nos llega la noticia de la proliferación del uso de los drones en múltiples usos: comerciales, productivos, militares, artísticos, etc. Quizá se pueda hablar de una cierta revolución tecnológica de numerosos y variados beneficios.

El secreto del éxito de estas máquinas radica en la capacidad de visión panorámica, global, de altura, sobre una realidad física, lograda de una manera sencilla, sin necesidad de tripulación, alcanzando una gran versatilidad con el manejo a distancia.

La visión panorámica de una zona geográfica, naturalmente, no es nueva. Basta con subirse a un edificio alto, una montaña, un helicóptero o un avión. La novedad consiste en la sencillez, la comodidad y en la ausencia de riesgo personal, que logra esta nueva tecnología.

Nuestra reflexión no se fija sólo en los resultados del avance tecnológico, sino en su significado «espiritual», como tomando el hecho a modo de parábola. Porque sentimos cansancio y una cierta claustrofobia, cuando verificamos miradas cortas, encerradas en nuestros mundos ideológicos, políticos, afectivos y culturales. Paradójicamente la famosa globalización no ha logrado romper las barreras del yo individual egoísta, o del egoísmo colectivo cultural o ideológico. Anhelamos, por ello, la riqueza y la libertad, la belleza incluso, de la mirada amplia y generosa sobre el mundo, sin más límite que el horizonte inalcanzable.

Recordemos que precisamente lo propio de la mirada espiritual es la elevación (bien entendido que no toda «elevación» espiritual es realmente cristiana). Hace unos años J. Ratzinger, para ilustrar la ampliación de la mirada sobre el mundo que aportaba la fe, adujo un hecho histórico interesante. El papa san Gregorio Magno describía en su obra *Diálogos* los últimos días de la vida de san Benito. El santo se había retirado a dormir en el piso superior de una torre, al que se accedía por una escalera empinada y escarpada. Se había levantado para orar, antes de la oración litúrgica nocturna. «Desde la ventana suplicaba a Dios omnipotente. Mientras miraba hacia fuera en la oscuridad de la noche, de repente vio una luz que se difundía desde lo alto y disipaba toda la tiniebla nocturna... Algo absolutamente maravilloso se cumplía en esta visión... El mundo entero se le presentó ante sus ojos como dentro de un único rayo de sol». El interlocutor de Gregorio le objeta que eso de ver todo el mundo no era posible. El Papa respondió:

«Cuando él vio ante sus ojos el mundo entero como unidad en su totalidad, no se hicieron pequeños el cielo y la tierra, sino que se hizo grande el ánimo de quien contemplaba.» (*Diálogos*, II,35)

Proseguía J. Ratzinger: en esta imagen todo es simbólico: la noche, la escalera escarpada, el piso superior, el permanecer despierto, la ventana... San Benito a lo largo de su vida, no había hecho sino subir, agrandar el espíritu, para ser capaz de ver el mundo entero en su globalidad y su verdad, como lo ve Dios.

Esto, naturalmente, es mucho más que la visión geográfica facilitada por un dron. También es más costoso y requiere todo un camino vital. Pero también es mucho más valioso. Y mucho más necesario hoy. Podemos prescindir de los drones, pero no de la mirada abierta al mundo, más allá de nuestras estrecheces culturales, ideológicas o políticas. El problema es que esta mirada, nueva para una gran mayoría, sólo se logra tras un camino de virtud. Y, como sabemos, la virtud no se improvisa, ni se puede comprar, ni fabricar mediante una máquina.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Festes en honor a la Verge de la Salut

La Hermandad Nuestra Señora de la Salud de Sant Feliu de Llobregat va celebrar dissabte 10 i diumenge 11 de setembre les festes en honor a la Mare de Déu, unes de les més importants de caire religiós del municipi i que està molt vinculada a la ciutat almerienca agermanada amb Sant Feliu, Laujar de Andarax. Prèviament, els dies 5, 6 i 7 a la Capella Nord, es va celebrar cada vespre a les 20.30 h el tridu en honor a la Verge. El diu-

menge 11, a les 12 h, va tenir lloc la missa a la Capella Nord de Sant Feliu, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada pel P. Ernesto Jáñez, religiós de Sant Pere Ad Vincula. A les 13 h es va celebrar l'assemblea dels germans cofrades, el vi d'honor i el tradicional sorteig del «hermano mayor» al Centre Cívic Roses.

La cloenda de la festa va tenir lloc al vespre, amb la processó de la Verge Nostra Senyora de la Salut.

Dia Internacional de les Persones Sordes

Aquesta jornada se celebra a nivell mundial el 28 de setembre, propiciada per la Federació Mundial de Persones Sordes. En l'àmbit de l'Església, la Pastoral del Sord realitza una tasca important, mirant d'oferir tot el que normalment es troba a les parròquies, adaptat a les dificultats de comprensió i expressió que poden tenir les persones amb discapacitat auditiva, sordes o sordcegues. Un bon exemple de l'atenció a aquest món ha estat el «XXVI Encuentro Nacional de la Pastoral del Sordo» celebrat a Aracena (Huelva) del 7 a l'11 de juliol passats, on va tenir lloc

l'ordenació d'un nou sacerdot sord, el monjo Juanjo Santos Pulido. Amb ell, són ja quatre preveres a Espanya que poden atendre espiritualment aquest món de silenci des de l'experiència de la sordesa en primera persona.

L'atenció pastoral als sords més propera a la nostra diòcesi té lloc a la Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús de Barcelona (Via Augusta, 68), on habitualment realitzen celebracions litúrgiques amb llengua de signes i altres activitats catequètiques i formatives. Més informació: www.pastoraldelsord.org.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La Misericòrdia purifica el cor

«Senyor, si vols, em pots purificar!» (*Lc 5,12*): és la petició que hem sentit que un leprós adreçava a Jesús. Aquest home no demana només ser guarit, sinó també ser *purificat*, és a dir completament curat en el cos i en el cor.

Atansant-se a Jesús, no té por d'infringir la llei i entra a la ciutat i quan el va trobar «es prosternà amb el front a terra i el pregà dient: "Senyor, si vols, em pots purificar"» (v. 12). Tot el que aquest home considerat impur fa i diu és l'expressió de la seva fe! Reconeix el poder de Jesús: està con-

vençut que el pot curar i que tot depèn de la seva voluntat. Aquesta fe és la força que li ha permès trencar tots els convencionalismes i cercar l'encontre amb Jesús, i agenollant-se davant d'ell l'anomena *Senyor*. La súplica del leprós mostra que quan ens presentem a Jesús no cal fer discursos llargs. N'hi ha prou amb poques paraules, sempre que vagin acompanyades de la plena confiança en la seva omnipotència i en la seva bondat. L'Evangeli de Marc remarca que «Jesús, compadit, va estendre la mà, el tocà i li digué: "Ho vull, queda pur"»

(1,41). El gest de Jesús acompanya les seves paraules i fa més explícit l'ensenyament.

Després d'haver guarit el leprós, Jesús li mana que no ho digui a ningú, i li diu: «Vés només a fer-te examinar pel sacerdot i ofereix per la teva purificació el que va ordenar Moisès: això els servirà de prova» (v. 14).

La força de la compassió amb què Jesús ha guarit el leprós ha portat la fe d'aquest home a obrir-se a la missió. Era un margínat, ara és un de nosaltres.

(Dimecres, 22 de juny de 2016.)

12 anys en camí com a Església diocesana

El 12 de setembre de 2004, Mons. Agustí Cortés va arribar a la capital del Baix Llobregat per començar, com a primer Bisbe de la nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, una nova etapa del poble cristià en aquest territori. La Parròquia de Sant Llorenç va esdevenir Catedral i en aquest temple va tenir lloc la celebració religiosa d'entrada oficial del bisbe Agustí. El dilluns 12 de setembre d'enguany va presidir l'eucaristia de les 20 h, concelebrada per nombrosos sacerdots, per donar gràcies a Déu d'aquest camí recorregut fins ara com a Església diocesana, reconeixent que, tot i les dificultats, en aquest moment són més els indicis positius que s'aprecien en la tasca pastoral.

FOTO: JOAN LORENZO

Després de la JMJ...

Es joves del pelegrinatge diocesà a Cracòvia provinents de Vilafranca, Sant Feliu de Llobregat, Castelldefels i Sant Joan Despí van reunir-se novament, el dissabte 10 de setembre al vespre, per recordar i revivir l'experiència feta i transmetre-la al bisbe Agustí, que no va viatjar a Polònia. Va ser a la Parròquia de Sant Joan Baptista, de Sant Feliu. En un primer moment,

van celebrar una estona d'adoració eucarística i després van compartir la missa amb la comunitat parroquial. Després als locals de la parròquia, va haver-hi temps per conversar amb el bisbe Agustí, projectar fotos i sopar en un clima de germanor. Com a obsequi i record de la JMJ els joves li van regalar una de les caselles que l'organització de la Jornada va oferir als concelebrants.

Jubileu dels professors i mestres a Terrassa

Convocat per la Delegació d'Ensenyament, per als docents cristians i de religió a l'escola pública i privada, per al proper dissabte 1 d'octubre.

El pelegrinatge jubilar tindrà com a destí la ciutat de Terrassa i inclourà

la visita a les esglésies de Sant Pere (antiga Seu d'Ègara), a més de participar a la missa jubilar a les 13 h, a la Catedral del Sant Esperit, per acabar amb un dinar i sobretaula de germanor. Més informació: www.facebook.com/ddensenyament.

AGENDA

X Trobada diocesana de catequistes i animadors d'adolescents i joves. Tindrà lloc el proper diumenge 2 d'octubre, a les 17 h, a la Casa de l'Església. A més del ritu de l'enviament, aquesta convocatòria servirà per iniciar l'aprofundiment del Pla Pastoral i de l'objectiu per a aquest nou curs, expressat amb la cita evangèlica de l'amor recíproc: «Estimeu-vos els uns als altres». La Delegació de Catequesi, tenint present l'Any Jubilar de la Misericòrdia que acabarà el 20 de novembre, ha triat com a lema per a aquest any el missatge de la paràbola del Bon Samarità i la seva conclusió: «Vés tu i fes igual.»

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Jb 1,6-22 / Sl 16 / Lc 9,46-50]. Sant Cosme i sant Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics; sant Nil, abat.

27. □ Dimarts [Jb 3,1-3.11-17. 20-23 / Sl 87 / Lc 9,51-56]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633).

28. ■ Dimecres [Jb 9,1-12.14-16 / Sl 87 / Lc 9,57-62]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki

(s. xvii); Lleida: beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Dijous [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Els Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. □ Divendres [Jb 38,1.12-21;39,33-35 / Sl 138 / Lc 10,13-16]. Sant Jeroni, prev. i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

OCTUBRE

1. □ Dissabte [Jb 42,1-3.5-6.12-16 / Sl 118 / Lc 10,17-24]. Sta. Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. i dra. de l'Església, carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi († 530), bisbe de Reims.

2. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ha 1,2-3;2,2-4 / Sl 94 / 2Tm 1,6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sants Àngels de la Guarda; Lleida: Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat (1946); sant Sadurní, ermità a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

Diuenge XXVI de durant l'any

COMENTARI

Busqueu el Senyor busqueu el bé i la justícia

El profeta Amós (4,4-6) ha desqualificat irònicament el fals culte que *agrada* als oferents però no a Déu. Qui ha de trobar gust en el culte és el Senyor! Un culte que no porta a la conversió de vida és camí inútil (*Is 1,10-20; Jer 7,1s*)

La solució és: *Cerqueu el Senyor i tindreu vida* (5,4.6); *Cerqueu el bé i no el mal, i tindreu vida* (5,14); *Establiu al Tribunal la justícia* (5,15).

Els qui viuen tranquils i es creuen segurs, s'estiren en llits de marfil i beuen el vi en grans copes, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep, aquests certament seran els primers en les files dels deportats.

Perquè el Senyor fa justícia als oprimits.

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, l'amor, la paciència, la mansuetud. El context vital original d'aquesta càlida exhortació sembla l'Ordinació del Pastor d'una Comunitat.

La justícia defineix les relacions amb els homes i la pietat les relacions amb Déu.

La fe, l'amor i la paciència o perseverança (que equival a l'esperança enmig de les proves) constitueixen les tres virtuts cristianes fonamentals.

La imatge de la «lluita en el combat» és la part central i original de l'exhortació amb la novetat de la comparació entre «Jesucrist» que, en presència de Pilat va fer la seva noble confessió i «Timoteu» que, en presència de molts testimonis, vas confessar noblement la fe.

Per això et recomano que guardis irrepressible i sense falta el Manament rebut.

La paràbola contraposa dos personatges (fet habitual en Lc): un pobre amb el nom de «Llàtzer» (com l'amic que Jesús estimava) i un home ric que cada dia celebrava festes esplèndides, però no té nom: no és ningú!

El diàleg entre els dos morts porta un doble ensenyament:

a) *Entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa que no es pot passar.* El temps per a la conversió acaba amb la mort.

b) *Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que algú ressuscités no es deixarien convèncer.* Amb la gràcia de Crist te'nim ja tot el que ens cal per a la conversió.

Si no ens convertim de debò no serà per culpa de Déu!

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 6,1a.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats a les estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos. R.

El Senyor guarda els forasters, / manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepressible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor. Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Reis dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 16,19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llàtzer s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar. Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llàtzer a la falda, el cridà i li digué: «Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llàtzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames.» Abraham li respongué: «Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llàtzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on sóc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre.» El ric digué: «Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meua. Hi tinc encara cinc germans. Que Llàtzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments.» Abraham li respongué: «Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin.» El ric contestà: «No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran.» Li diu Abraham: «Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer.»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 6,1a.4-7)

Esto dice el Señor omnipotente: «¡Ay de aquellos que se sienten seguros en Sión, confiados en la montaña de Samaria! Se acuestan en lechos de marfil, se arrellanan en sus divanes, comen corderos del rebaño y terneros del establo; tartamudean como insensatos e inventan como David instrumentos musicales; beben el vino en elegantes copas, se ungen con el mejor de los aceites pero no se conmueven para nada por la ruina de la casa de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los deportados, y se acabará la orgía de los disolutos.»

▶ Salmo responsorial (145)

R. *¡Alaba, alma mía, al Señor!*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, busca la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la mansedumbre.

Combate el buen combate de la fe, conquista la vida eterna, a la que fuiste llamado y que tú profesaste noblemente delante de muchos testigos. Delante de Dios, que da vida a todas las cosas, y de Cristo Jesús, que proclamó tan noble profesión de fe ante Poncio Pilato, te ordeno que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que, en el tiempo apropiado, mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único que posee la inmortalidad, que habita una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver. A él honor y poder eterno. Amén.

▶ Lectura de santo evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos: «Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banquetaba cada día. Y un mendigo llamado Lázaro estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que caía de la mesa del rico. Y hasta los perros venían y le lamían las llagas. Sucedió que murió el mendigo, y fue llevado por los ángeles al seno de Abrahán. Murió también el rico y fue enterrado.

Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantó los ojos y vio de lejos a Abrahán, y a Lázaro en su seno, y gritando, dijo: «Padre Abrahán, ten piedad de mí y manda a Lázaro que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas». Pero Abrahán le dijo: «Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en tu vida, y Lázaro, a su vez, males: por eso ahora él es aquí consolado, mientras que tú eres atormentado. Y, además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que los que quieren cruzar desde aquí hacia vosotros no puedan hacerlo, ni tampoco pasar de ahí hasta nosotros». Él dijo: «Te ruego, entonces, padre, que le mandes a casa de mi padre, pues tengo cinco hermanos: que les dé testimonio de estas cosas, no sea que también ellos vengán a este lugar de tormento». Abrahán le dice: «Tienen a Moisès y a los profetas: que los escuchen». Pero él le dijo: «No, padre Abrahán. Pero si un muerto va a ellos, se arrepentirán». Abrahán le dijo: «Si no escuchan a Moisès y a los profetas, no se convencerán ni aunque resucite un muerto.»